

ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ

Μυθιστορία ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΡΙΣΟΥΡΓ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

Ο ἑξιλασμός.

[Συνέχεια]

— Ἡξεύρεμεν ποῖος εἶσαι σύ· εἶσαι κακοῦργος ἐπικίνδυνος, ὀνομαζόμενος Σεγέν.
— Αὐτὸ τὸ λέγει ἐκεῖνος ἐκεῖ, ἀλλ' ἡ κόμη δὲν εἶναι ἀποδεδειγμένον.
— Ἐὰν ἦναι ἀναγκαῖται ἄλλαι ἀποδείξεις, θὰ τὰς εὐρωμεν. Πρὸ ὀκτώ ἐτῶν γενόμενος συνένοςχος δολοφονίας κατεδικάσθης ὑπὸ τοῦ κακουργιοδικείου τοῦ Σηκουάνα εἰς εἰκοσαετῆ δεσμά, μόλις δὲ εἰσῆλθες εἰς τὸ κάτεργον, εὗρες μέσον νὰ δραπετεύσῃς.
— Ὅμιλεῖς διὰ τὸν Ἰάκωβον Σεγέν καὶ ὄχι δι' ἐμέ.
— Ἀρνεῖσαι ὅτι εἶσαι ὁ Ἰάκωβος Σεγέν;
— Τὸ ἀρνοῦμαι.
— Τότε πῶς ὀνομάζεσαι;
— Δὲν θέλω νὰ τὸ εἶπω.
— Λοιπὸν δι' ἐμέ εἶσαι ὁ Ἰάκωβος Σεγέν, ὁ δραπέτης τοῦ κατέργου, καὶ θὰ ἦσαι τοιοῦτος ἕως ὅτου ἀποδείξῃς τὸ ἐναντίον. Πρὸ ὀλίγου, τὴν μίαν μετὰ μεσημβρίαν, ἐκτύπησε τὸν κώδωνα τῆς οἰκίας τοῦ κυρίου Ρουσώ. Ἡξεύρες βεβαίως ὅτι ὁ θαλαμηπόλος εἶχεν ἐξέλθει. Ἡ γυναῖκα αὐτῆς σοῦ ἤνοιξε τὴν θύραν, καὶ ἐπειδὴ εἶναι ἄφρων, διὰ νὰ ἡμπορέσῃ νὰ σὲ ἀναγγεῖλῃ εἰς τὸν κύριόν της, σοὶ ἔφερεν ἀβάκιον καὶ κονδύλιον, τί ἔγραψες ἐπὶ τοῦ ἀβακίου;
— Δὲν τὸ μαντεύεις; Καὶ ὅμως εἶναι πολὺ εὐκολόν.
— Δὲν πρόκειται νὰ μαντεύσω τίποτε, ἀλλὰ νὰ λάβω τὰς ἀπαντήσεις σου.
— Λοιπὸν ἔγραψα ὅτι ἤρχομην ἀπὸ μέρους τοῦ κυρίου μου.
— Τί ὄνομα ἔδωκες εἰς τὸν ὑποτιθέμενον αὐτὸν κύριον;
— Τοῦ μαρκησίου Δελώρμ.
— Ὑπάρχει αὐτός ὁ μαρκήσιος;
— Βεβαίως.
— Ποῦ κατοικεῖ;
— Δὲν τὸ ἤξεύρω, ἤξεύρω ὅμως ὅτι τὸν γνωρίζει ὁ κύριος Πέτρος Ρουσώ.
— Καὶ αὐτὴν τὴν δῆθεν ἐπιστολὴν ποῖος τὴν ἔγραψε;
— Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ἐρωτᾷς.
— Ναί, καὶ αὐτὸ τὸ μέσον μετεχειρίσθης διὰ νὰ φθάσῃς μέχρι τοῦ κυρίου Ρουσώ καὶ νὰ ἀπασχολήσῃς τὴν προσοχὴν του διὰ νὰ τὸν φονεύσῃς εὐκολώτερον. Εἶχες προμελετήσει τὴν δολοφονίαν.
— Ὅχι.
— Τὸ χαρτὶ ὅμως αὐτὸ τὸ ἀποδεικνύει.
— Ἡμπορούσε ὁ κύριος Ρουσώ νὰ μὴ ἦναι εἰς τὸ σπῖτι του.
— Ἡξεύρες πολὺ καλὰ ὅτι ἦτο ἐκεῖ, ἀλλ' ἄς ἦναι. Ἰσχυρίζεσαι λοιπὸν ὅτι δὲν προεμελέτησες τὴν δολοφονίαν;
— Ὅταν τραβήξῃ κανεὶς τὸ μαχαῖρι,

εἶναι σημεῖον ὅτι δὲν ἡμπορεῖ νὰ κάμῃ διαφορετικά,

— Αὐτὸ εἶναι φανερόν, εἶπε μετ' ἐπιτάσεως ὁ Κολίβρης.

— Τότε ἤλθατε. ἔδω μόνον διὰ νὰ κλέψετε;

— Βέβαια, δι' ἄλλο τίποτε δὲν ἤλθαμεν· ἐκτὸν χιλιάδες φράγκα ἤξιζον τὸν κόπον!

— Ἡξεύρατε λοιπὸν, ὅτι θὰ εὐρίσκατε εἰς τοῦ κυρίου Ρουσώ τὸ ποσὸν αὐτό;

— Πρέπει νὰ τὸ πιστεύσῃς!

— Πῶς τὸ ἐπληροφόρηθητε.

— Ὡ! κατὰ τύχην· ὅταν κανεὶς δὲν ἔχη τίποτε νὰ κάμῃ, πηγαίνει ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν διὰ νὰ περνᾷ τὸν καιρὸν του, καὶ τριγυρίζει ἐξω ἀπὸ τὸ ταμεῖον τῆς Τραπεζῆς τῆς Γαλλίας.

— Τὸ καταλαμβάνω.

— Δὲν εἶναι δύσκολον.

— Φαίνεται ὅτι ἔχεις τὴν συνήθειαν νὰ φορῇς οἰκοστολήν. Εἶσαι πραγματικῶς ὑπηρέτης;

— Εἶμαι καὶ ὑπηρέτης καὶ ἄλλο πράγμα, ὅταν ἦναι ἀνάγκη.

— Δηλαδή κατὰ τὰς περιστάσεις λαμβάνεις καὶ τὸν μεταμφισμόν.

— Ναί, ναί.

— Αὐτὰ τὰ φορέματα εἶναι ἰδικά σου;

— Βέβαια, ἐπειδὴ καὶ τὰ καλοπλήρωσα.

— Ποῦ κατοικεῖς;

— Μαζῇ μὲ τὸν σύντροφόν μου.

— Αὐτὸ ὅμως δὲν σημαίνει καὶ ποῦ εἶναι ἡ κατοικία σου.

— Ἡξεύρεις τί ἀπεκρίθηκε ὁ σύντροφός μου.

— Ναί, δηλαδή καὶ σύ, ὡς ἐκεῖνος, δὲν θέλεις ν' ἀποκριθῇς εἰς τὴν ἐρώτησίν μου.

— Δὲν ἡμποροῦμεν ν' ἀποκριθῶμεν διαφορετικά.

— Ὁ ἀστυνόμος ἠγέρθη.

— Ἀπαγάγετέ τους, εἶπε πρὸς τοὺς ὑπαλλήλους τῆς ἀστυνομίας.

Μετὰ μίαν ὥραν ὁ Λόρυ καὶ ὁ Κολίβρης ἀνεκρίθησαν τὸ δεύτερον ἐν τῇ γραφείῳ τοῦ ἀστυνομίου, ἀλλ' ἐδείχθησαν καὶ πάλιν ἐπιφυλακτικοὶ δόντες μόνον τὰς αὐτὰς ἀπαντήσεις. Τότε ὁ ἀστυνόμος ὑπέγραψε τὸ πρακτικόν του καὶ τὸ ἔπεμψε παρεισθὺς εἰς τὸν εἰσαγγελέα τῆς δημοκρατίας, πρὸς δὲ τὸ ἐσπέρας ἄμαξα τῶν φυλακῶν παρέλαβε τοὺς δύο κακούργους καὶ ὠδήγησεν αὐτοὺς εἰς τὴν φυλακὴν τῆς ἀστυνομίας.

ΚΓ'

Ἐνθα γίνεται λόγος ὡς πρὸς τὰς ιδέας τοῦ κόμης Δελασέρ περὶ παθήσεως τοῦ ἡπατος αὐτοῦ.

Μικρὸν μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ ἀστυνομίου ἀφίκετο ὁ κ. Βὰν Ὁσσην.

— Φεῦ! κύριε τῷ εἶπεν ὁ Γαβιρὼν ἐνώπιον τοῦ ἱατροῦ, ὁ κύριος Ρουσώ ἐπεθύμει μεγάλως νὰ συνομιλήσῃ μαζὴ σας, ἐνόμιζεν ὅτι θὰ ἐφθάνατε ταχύτερον, τώρα ὅμως, ὡς τὸ ἐφοβεῖτο, δὲν δύναται πλέον νὰ ὁμιλήσῃ.

— Δύναμαι τοῦλάχιστον νὰ τὸν ἴδω; ἠρώτησεν ὁ Ὀλλανδός.

— Αὐτὸ δὲν ἐμποδίζει τίποτε, ἀπεκρίθη ὁ ἱατρός.

Καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ τρυματίου.

Τὸ βλέμμα τοῦ κόμης ἀναγνώρισαν τὸν φίλον αὐτοῦ ἐφωτίσθη. Ἐτείνεν αὐτῇ τὴν χεῖρα καὶ ὁ κ. Βὰν Ὁσσην λαβὼν αὐτὴν τὴν ἐθλίψεν εἰς τὰς ἰδικὰς του καὶ κύψας ἐπὶ τῆς κλίνης περιεπτύξατο αὐτὸν λέγων μετὰ κλαυθμηρᾶς φωνῆς·

— Πτωχέ μου φίλε!

Ὁ κόμης προσεπάθησε νὰ ὁμιλήσῃ, ἀλλ' ἐστάθη ἀδύνατον, διότι οὐδεὶς ἤχος ἐξῆλθε τοῦ λάργγος του, ἡ δὲ βαρεῖα γλῶσσα αὐτοῦ ἦτο ὡς παραλελυμένη.

Τότε ἤκουοντο ἐν τῷ στήθει αὐτοῦ οἰσνεὶ ὀλοφυρμοὶ καὶ δάκρυα ἄφθονα καθύγραναν τὰς ὠχρὰς αὐτοῦ παρειάς. Αἰφνης ἀπῆσσαν οἱ ὀφθαλμοὶ του, τὰ βλέμματα αὐτοῦ ἐγένοντο ἐκφραστικώτατα καὶ ἔπεσαν ἐπὶ τοῦ κ. Βὰν Ὁσσην καὶ ἐπὶ τοῦ Γαβιρὼν.

— Μὲ ἀκούεις; τὸν ἠρώτησεν ὁ Ὀλλανδός.

Ὁ κόμης ἀπεκρίθη καταφατικῶς διὰ κινήσεως τῆς κεφαλῆς.

— Ἐκ τῆς ἐκφράσεως τοῦ βλέμματός σας, κύριε, νομίζω νὰ ἐνόησα ὅτι ἔχετε τι νὰ μοῦ εἴπητε. Ναί, κύριε.

Ὁ κόμης ἀπεκρίθη διὰ καταφατικῆς πάλιν κινήσεως τῆς κεφαλῆς.

— Κύριε, εἶπε τότε ὁ Γαβιρὼν, δὲν ἐλησμόνησα κανένα ἀπὸ τοὺς λόγους σας· θὰ συμμορφωθῶ πρὸς τὰς ὁδηγίας τὰς ὁποίας μοῦ ἐδῶκατε, θὰ ἔχω κατὰ νοῦν τὰς συστάσεις σας καὶ θὰ διηγηθῶ πιστῶς πρὸς τὸν κύριον Ὁσσην ὅτι πρὸ ὀλίγου μοὶ εἶπατε.

Ὁ τραυματίας ἐφῆνε εὐχαριστηθεὶς ἐκ τῶν λόγων τούτων. Μετὰ μικρὸν ὁ κ. Βὰν Ὁσσην καὶ ὁ Γαβιρὼν ἐξῆλθον τοῦ δωματίου κατὰ συμβουλὴν τοῦ ἱατροῦ.

— Τότε, κύριε, εἶπεν ὁ Ὀλλανδός πρὸς τὸν Γαβιρὼν εὐθύς ὡς εὐρέθησαν ἐν τῇ αἰθούσῃ, ἡξεύρεις ὅτι ὁ φίλος μου εἶχε νὰ μοὶ εἴπῃ;

— Ὅχι καθ' ὁλοκληρίαν, διότι δὲν μοὶ ἐφάνερωσε μυστικόν τι, τὸ ὁποῖον μόνον εἰς σὰς ἤθελε νὰ ἐμπιστευθῇ, μυστικόν τὸ ὁποῖον δὲν ἔκρινε καλὸν μέχρι τῆς σήμερον νὰ σὰς εἴπῃ.

— Ἀ! ὑπέλαβεν ἐκπληκτος ὁ κύριος Βὰν Ὁσσην· ἐνόμιζεν ὅτι ὁ φίλος μου δὲν εἶχε πλέον τίποτε μυστικόν ἀπὸ ἐμέ.

— Ὁ κύριος κόμης μοὶ εἶπε πράγματι, ἤρξατο λέγων ὁ Γαβιρὼν.

— Τί, ἡξεύρεις; διέκοψεν αὐτὸν ὁ Ὀλλανδός.

— Ναί, ἡξεύρω ὅτι ἐνεκα σοβαρῶν λόγων ὁ κύριος κόμης Δελασέρ προσέλαβε τὸ ὄνομα τοῦ Πέτρου Ρουσώ.

— Ἐὰν δὲν ἀπατῶμαι, εἶσαι ὁ κύριος Γαβιρὼν· σὲ ἐπεφόρτισεν ὁ φίλος μου ν' ἀνέυρῃς τὴν θυγατέρα του;

— Ναί, κύριε.

— Εἰς σὲ ἐπ' ἱσῆς ἀνέθηκεν ἄλλοτε ἐντολήν τινα ὡς πρὸς τὸν ὑποκόμητα Σανζάκ.

— Ἐντολὴν παρομοίαν, τὴν ὁποίαν ὁ κύριος κόμης Δελασέρ μοὶ ἀνέθηκε καὶ πάλιν, ἐπειδὴ ὡς καὶ ἄλλοτε, καὶ σήμερον

πρόκειται ν' ανακαλυφθῇ ποῦ εὑρίσκεται ὁ κύριος Σαζάκ.

— Ἀληθῶς, διότι, φαίνεται, εἶναι συνένοχος εἰς τὴν ἀπαγωγὴν τῆς Χρυσουγῆς.

— Εἶναι ὁ μόνος ἐνοχος, κύριε.

— Ὁ φίλος μου μοὶ εἶπεν ὅτι ὁ μαρκήσιος Βερβεῖν . . .

— Ὁ κύριος κόμης Δελασέρ κατηγορήσῃ τὸν μαρκήσιον Βερβεῖν, ἀπατηθεὶς ὑπὸ τῶν φαινομένων· ἐγὼ ὁμως ἔχω τὴν βεβαιότητα ὅτι εἶναι ἄθως. Ὁ ὑποκόμης Σανζάκ διέταξε ν' ἀπαγάγῃ τὴν δεσποινίδα Χρυσουγῆν.

— Πρὸς ποῖον σκοπὸν ;

— Διὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὸν κύριον κόμητα Δελασέρ.

— Ναί, αὐτὸ εἶναι πιθανόν.

— Πιθανώτατον, κύριε, ὅτι αὐτὸς ἀκόμη ὁ ὑποκόμης ἤβηλε νὰ δολοφονήσῃ τὸν κύριον Δελασέρ οἱ δύο ἐκείνοι ἄθλιοι, τοὺς ὁποίους μετεχειρίσθη διὰ τὴν ἀπαγωγὴν τῆς δεσποινίδος Δελασέρ.

— ὦ ! ὑπέλαβεν ὁ Βάν Ὅσσην μετὰ φρίκης. Ἀλλὰ τότε, ἐξηκολούθησεν, ἡ δικαιοσύνη ἐπιλαμβανομένη τῆς σεβαροτάτης αὐτῆς ὑποθέσεως, θ' ἀναζητήσῃ τὸν ἀποτρόπαιον αὐτὸν ὑποκόμητα.

Ὁ Γαβιρὼν ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Ἡ δικαιοσύνη δὲν γνωρίζει τίποτε, εἶπε, καὶ δὲν πρέπει νὰ μάθῃ τίποτε.

— Δὲν συνελήφθησαν οἱ συνένοχοι τοῦ ὑποκόμης ;

— Ναί, ἀλλὰ οὔτε εἶπον, οὔτε θὰ εἴπωσι τίποτε.

— Ἔστω. Ἀλλὰ σύ, κύριε Γαβιρὼν, σύ, ὁ ὁποῖος γνωρίζεις ὅλα, θὰ διαφωτίσῃς τὴν δικαιοσύνην.

— Ἐπειδὴ ἐσιώπησα ἐνώπιον τοῦ ἀστυνομικοῦ, δὲν χρεωστῶ νὰ ὁμιλήσω.

— Διατί ;

— Διότι οὕτω θέλει ὁ κύριος κόμης.

— Πῶς, ἀνέκραξεν ὁ κύριος Βάν Ὅσσην, εἶναι δυνατόν νὰ ἔχῃ ἀκόμη ἐνδοιασμούς, αἰσθημα εὐσπλαγχνίας καὶ παραδόξου μακροθυμίας, ὅταν ἡ κόρη του εὑρίσκεται εἰς χεῖρας τοῦ ἀθλίου ἐκείνου ;

— Δὲν ἤξεύρω εἰς ποῖον αἰσθημα ὑπήκουσεν ὁ κύριος Δελασέρ καὶ μὲ διέταξε νὰ σιωπήσῃ· ἀλλ' εἶμαι σχεδὸν βέβαιος ὅτι τὸ μυστικόν, τὸ ὁποῖον ἤθελε νὰ σᾶς εἴπῃ σχετίζεται μὲ τὴν ἀπόφασίν του. Ὁμίλησε περὶ αἰσχύους καὶ περὶ ἀτιμίας.

— Πάντοτε ἔχει τὰς σφαλεράς αὐτὰς ιδέας.

— Διὰ νὰ μὴ ἀντιστρατευθῶ δὲ πρὸς τὴν θέλησιν τοῦ κυρίου κόμης, ἐξηκολούθησεν ὁ Γαβιρὼν, ἡγαγκάσθη νὰ σιωπήσῃ ἐνώπιον τοῦ ἀστυνομικοῦ. Τὸ ὄνομα τῆς δεσποινίδος Χρυσουγῆς καὶ τοῦ ὑποκόμης δὲν ἐξεστομίσθησαν, καὶ οἱ συνένοχοι αὐτοὶ συνελήφθησαν ἐπὶ ἀποπειρᾷ δολοφονίας ἐπὶ κλοπῇ.

— Προφανῶς ἐπραξες τὸ καθήκόν σου, ἀλλ' ἐγὼ εἰς μάτην ἐρωτῶ ἑμαυτὸν διατί ὁ κύριος Δελασέρ ἐφείσθη καὶ τώρα τοῦ ὑποκόμης Σανζάκ. Ποῖον λοιπὸν μυστικὸν εἶχε νὰ μοὶ ἀνακινῶσῃ ; Αὔριον βεβαίως θὰ εἶναι εἰς θέσιν νὰ ὁμιλήσῃ καὶ τότε θὰ μάθω...

Ἐν τούτοις, κύριε Γαβιρὼν, ἔχῃς νὰ μοὶ εἴπῃς τι· ὁμίλει, σὲ ἀκούω.

— Ὁ κύριος κόμης Δελασέρ, ἐπειδὴ ἐγνώριζεν ὅτι ὡς φίλος του ἀφωσιωμένος τίποτε δὲν θὰ ἡρνεῖσθε, ἐπιθυμεῖ νὰ σᾶς ζητήσῃ μίαν χάριν.

— Ὅλα αὐτὰ εἶναι ἐξαίρετα, ἀνταπήντησεν ὁ κ. Βάν Ὅσσην, ἀλλ' ὁ κόμης χθὲς μόνον μοὶ ἐφανερώσε τὴν ἀπαγωγὴν τῆς θυγατρὸς του, καὶ δὲν ἐννοῶ, τῇ ἀληθείᾳ, ποίας συμβουλὰς δύναιμι νὰ σᾶς δώσω.

— Ὅταν μοὶ ἔλεγεν αὐτὰ ὁ κύριος κόμης Δελασέρ ἐσκέπτετο βεβαίως καὶ τὴν συνομιλίαν τὴν ὁποίαν ἤλπιζε νὰ λάβῃ μεθ' ὑμῶν.

— Χωρὶς ἀμφιβολίαν ἐσκόπευε νὰ δώσῃ καὶ εἰς ἐμὲ ὁδήγίας. Λοιπὸν, κύριε Γαβιρὼν, ἀδιάφορον θὰ μὲ διαφωτίσῃς σύ, καὶ θὰ πράξω ὅ,τι μοὶ εἶναι δυνατόν ὅπως ἀνταποκριθῶ εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ φίλου μου.

— Τότε θὰ ἔχω τὴν τιμὴν νὰ παρουσιασθῶ αὔριον εἰς τοῦ κυρίου Βάν Ὅσσην,

— Ὅλ' σὲ περιμένω, κύριε Γαβιρὼν.

— Ποῖαν ὥραν, κύριε Βάν Ὅσσην, ἡμπορεῖτε νὰ μὲ δεχθῆτε ;

— Τὸ πρῶν πάντοτε μεταξὺ τῆς δεκάτης καὶ ἐνδεκάτης· ἐὰν ὁμως ἔχῃς τι σπουδαῖον, τότε εἰς οἰκονομήποτε ὥραν· θὰ σὲ δεχθῶ ἀμέσως.

Ὁ κύριος Βάν Ὅσσην πρὶν ἢ ἀπέλθῃ προσεκάλεσε τὸν ἱατρὸν, ὅστις ἦν παρὰ τῷ τραυματίᾳ.

— Ἰατρέ, τὸν ἠρώτησε· γνωρίζετε τὸν ἱατρὸν κύριον Ἀλβέν.

— Ἐξαίρετα, κύριε· ὁ ἱατρὸς Ἀλβέν, ἀρχαῖος στρατιωτικὸς ἱατρὸς καὶ δεξιὸς χειρουργός, ὁ ὁποῖος ἔκαμε σπουδαίας μελέτας περὶ τῶν λειτουργιῶν τοῦ ἥπατος ἐν τῷ ὀργανισμῷ καὶ περὶ τοῦ σπουδαίου προορισμοῦ του ἐν τῇ οἰκονομίᾳ τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ὁ ὁποῖος ἀσχολεῖται ἰδίως περὶ τὰ νοσήματα τῶν γυναικῶν, εἶναι εἰς ἐκ τῶν διακεκριμένων ἱατρῶν μας.

»Λοιπὸν, ἱατρέ, ὁ κύριος Ἀλβέν εἶναι εἰς ἐκ τῶν παλαιῶν καὶ καλῶν φίλων μου, ὡς καὶ τοῦ κυρίου Πέτρου Ρουσῶ, καὶ σχεδὸν παιδικὸς ἡμῶν φίλος, διότι καὶ οἱ τρεῖς ἡμεῖθα νέοι ὅτε ἐγνωρίσθημεν εἰς τὸ λυκεῖον τῆς Λιμόγης. Δὲν θὰ δυσχερεστηθῇτε ἂν καὶ ὁ κύριος Ἀλβέν ἔλθῃ νὰ ἴδῃ τὸν κύριον Ρουσῶ ὡς φίλος καὶ ὡς ἱατρός.

— Καθόλου, κύριε, καθόλου.

— Εὐχαριστῶ. Νομίζω ὅτι θὰ εὐχαριστήσῃ τὸν γέροντα φίλον μου.

— Θὰ κατευχαριστήθῃ νὰ ἴδῃ ἐδῶ τὸν κύριον Ἀλβέν.

— Τότε πολὺ καλὰ. Νομίζετε ὅτι ὁ κύριος Ρουσῶ θὰ δυνήθῃ νὰ ὁμιλήσῃ αὔριον ;

— Δὲν τολμῶ ν' ἀποφανθῶ, κύριε· ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐμποδίζει σήμερον τὴν ἐξοδὸν τῶν ἡχων, αὔριον ἴσως δὲν θὰ ὑπάρχῃ πλέον, ἀλλ' ὁ πυρετός θὰ ἦναι ἐν πάσῃ τῇ ἐντάσει του καὶ δὲν πιστεύω ὅτι θὰ ἦναι δυνατόν ν' ἀνταλλάξῃ μετὰ τοῦ ἀσθενούς, ἔστω καὶ ὀλίγας λέξεις.

— Πόσον θὰ διαρκέσῃ ὁ πυρετός.

— Τέσσαρες ἢ πέντε μάλιστα ἡμέρας.

— Ἡ κατάστασίς του σᾶς ἐμπνέει ἀνησυχίας!

— Μέχρι τοῦδε, κύριε, δὲν βλέπω τίποτε δυνάμενον νὰ γεννήσῃ φόβους.

— Μὲ αὐτοὺς τοὺς καλοὺς λόγους σᾶς ἐγκαταλείπω συνιστῶν ὑμῖν τὸν ἀγαπητὸν μας ἀσθενῆ.

Ἡ ἀμαξία τοῦ Βάν Ὅσσην ἀνέμενεν αὐτόν. Πρὶν δὲ ἐπιστρέφει εἰς τὴν οἰκίαν του μετέβη εἰς τὴν ὁδὸν Καδέ, ὅπου κατῴκει ὁ ἱατρὸς Ἀλβέν.

— Ἀγαπητέ Βάν Ὅσσην, εἶπεν ὁ ἱατρὸς τῷ Ὀλλανδῶ τείνας αὐτῷ τὰς χεῖρας· τόσον σπανίως μ' ἐπισκέπτεσαι, ὥστε ὅταν σὲ βλέπω, αἰσθάνομαι ἀληθῆ ἐκπληξίν καὶ μεγίστην χαράν. Ἀλλὰ φαίνεσαι περίφροντις· μήπως ἔχεις ἀσθενῆ τινα ;

— Ὅχι, δὲν πρόκειται περὶ τῆς οἰκογενείας μου, ἀλλὰ περὶ φίλου μου καὶ φίλου σας, περὶ τοῦ κόμητος Δελασέρ.

— Ἀ ! ἤξεύρεις λοιπὸν τί ἀπέγεινε ;

Μὲ τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον μοὶ τὸ λέγετε ἀγαπητέ, φαίνεσθε ὅτι ὑποκρύπτετε μομφήν. Πολλὰκις μὲ ἠρώτησατε περὶ τοῦ κόμητος, καὶ ἐὰν σᾶς ἀπεκρίθην πάντοτε δὲν ἤξεύρω, τοῦτο συνέβαινε διότι πράγματι δὲν ἤξευρον τίποτε. Μόλις πρὸ δεκαεπτὰ μηνῶν ἀνεύρον κατὰ τύχην τὸν φίλον μας Παῦλον, καὶ τότε μόνον ἔμαθον διατί ἐγένετο ἄφαντος. Εἰς τὸ γεγονός τοῦτο ὑπάρχουσι φοβερά πράγματα.

— ὦ ! καλῶς ἐμάντευσα ὅτι φοβερὸν δυστύχημα ἐπληξε τὸν κόμητα· εἰπέ μοι περὶ αὐτοῦ, Βάν Ὅσσην, τί κάμνει ; ποῦ εἶναι ;

— Εἰς Παρισίους, ὅπου ἐξακολουθεῖ νὰ κρύπτεται ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Πέτρου Ρουσῶ. κατοικεῖ εἰς τὴν ὁδὸν Ροσέ, ἀριθμὸς 53 καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ τὸν ἐπισκεφθῆτε. Φεῦ ! θὰ τὸν εὐρήτε ἐν ἐλεεινῇ καταστάσει.

— Εἶναι ἀσθενής ;

— Ναί, ἐνεκα πληγῆς εὐτυχῶς ὀλίγον ἐπικινδύνου, φαίνεται, τὴν ὁποίαν ἔλαβε σήμερον.

— Πῶς ;

— Δύο ἄθλιοι εἰσῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν του διὰ νὰ τὸν κλέψωσι καὶ ἀπεπειράθησαν νὰ τὸν δολοφονήσωσιν.

— ὦ !

— Ὡς σᾶς εἶπον, ἡ πληγὴ του δὲν εἶναι ἐπικινδύνου ὡς διεβεβαίωσεν ὁ ἱατρός· ἀλλ' ἀπώλεσε πολὺ αἷμα καὶ εἶναι εἰς τὸ ἐπακρον ἐξησθενημένος. Μὲ ἐζήτησε διὰ νὰ μοὶ ὁμιλήσῃ, ἀλλ' ἀπώλεσε παντελῶς τὴν φωνήν, καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἠδυνήθη νὰ μάθω τί ἤθελε νὰ μοὶ εἴπῃ.

— Μετὰ μίαν ὥραν, θὰ ἀναβῶ εἰς τὴν οἰκίαν του, εἶπεν ὁ κ. Ἀλβέν. Μοὶ ἐπιτρέπεις, κύριε Βάν Ὅσσην, νὰ σ' ἐρωτήσω μερικά πράγματα.

— Μάλιστα, μάλιστα, ἐλευθέρως !

— Θὰ ἤξεύρεις διὰ ποίους λόγους ὁ κόμης Δελασέρ κρύπτεται ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Πέτρου Ρουσῶ.

— Τὸ ἤξεύρω, ἀγαπητέ ἱατρέ, ἀλλὰ δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ φανερώσω τὰ μυστικά τοῦ φίλου μας.

— Ὁρθόν, ὑπέλαβεν ὁ κύριος Ἀλβέν συννοῦς.

Μετὰ βραχεῖαν δὲ σιωπὴν ἐπανέλαβε :

— Δύνασαι νὰ μοὶ μεταδώσης κάμμιαν εἰδησιν περὶ τῆς κομῆσεως Δελασέρ;

— Φεῦ! ὄχι.

— Ἀτυχὴς γυνὴ! ἐψήθυσεν ὁ ἱατρός.

— Ναί, ἀτυχὴς! ἐπανάλαβεν ὁ Ὀλλανδός. Εὐτυχέστερος ἐμοῦ, Ἀλβέν, τὴν ἐγνωρίσατε.

— Ἦμην εἰς τοὺς γάμους τῆς, διότι ὁ Παῦλος ἐτίμησε τὴν φιλίαν μας προσκαλέσας με ὡς ἓνα τῶν μαρτύρων του, Ἡ κόμισσα Δελασέρ θεσπέσιος καλλονῆς ἦτο ἡ εὐγενεστάτη, ἡ θελκτικωτάτη καὶ ἡ ἀρίστη τῶν γυναικῶν ὅσας ἐγνώρισα. Πρὸ τεσσάρων ἡμερῶν ἀπὸ τοῦ δυστυχήματος, τὸ ὁποῖον ἐμάντευσα, διερχόμενος ἐκ Παρισίων ἐδείπνησα εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Βερρὶ μεγαλοπρεπὲς αὐτῶν μέγαρον. Κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἔλαβον τὴν εὐχαρίστησιν ν' ἀσπασθῶ τὸ τέκνον των, χαριτόβρυτον κόρην εἰς τὴν ὁποίαν ἡ ἀνάδοχός του μαρκησία Δεμομπεραί ἔδωκε τὸ ὄνομα τῆς Λουκίας.

— Ναί, φίλε μου, ἡ Λουκία Δελασέρ ὑπάρχει.

— Ὅχι, ἦναι ὠρχία καὶ χαρίεσσα ὡς ἡ μήτηρ τῆς!

— Ἡ δεσποινὶς Δελασέρ εἶναι πολὺ θελκτική.

— Ἀφοῦ τὴν γνωρίζεις, Βάν Ὅσσην, ἔπεται ὅτι εὐρίσκεται μετὰ τοῦ πατρός της;

— Ὅχι, ἀπεκρίθη ὁ Ὀλλανδός, ἀλλ' ἀγνοῶ ἐὰν ὀφείλω νὰ σὰς εἶπω...

— Δὲν ἔχεις νὰ φοβηθῇς τίποτε ἐκ μέρους μου.

— Ἀληθές. Λοιπὸν ὁ κόμης ζῇ μόνος, χωρισμένος τῆς θυγατρὸς του, τὴν ὁποίαν ἐνεπιστεύθη εἰς γυναῖκα, τὴν ὁποίαν πιστεύει ὡς μητέρα τῆς. Ἡ Λουκία, τὴν ὁποίαν ὀνομάζουν Χρυσάυγην Δελώρμ, ἀγνοεῖ ὅτι ὁ πατὴρ αὐτῆς ὀνομάζεται κόμης Δελασέρ.

— Εἶναι δυνατόν; ἀνέκραξεν ὁ κ. Ἀλβέν.

— Ἡξεύρετε, ὡς ἐγώ, ἀγαπητέ Ἀλβέν, καὶ καλλίτερον ἐμοῦ, ὅτι ὁ κόμης εἶχεν ἐνίοτε ἄλλοκότους ἰδέας.

— Ναί, διότι πολὺ πρὸ τοῦ γάμου του ἀνησύχησα καὶ ἐφοβήθην μάλιστα διὰ τὴν ὑγιείαν του ὅσκις τὸν ἤκουον νὰ ἐκφράζετε περὶ τούτου ἢ ἐκείνου τοῦ πράγματος, ἀφοῦ μάλιστα εὐκόλως ἠδυνήθην νὰ παρατηρήσω, ἐκρίνα συχνάκις τὰ πράγματα διὰ φόρως.

» Ἐκτοτε ἦτο ἐπιρρεπὴς εἰς τὴν μισανθρωπίαν, εἰς τὴν μελαγχολίαν καὶ τὴν ὑποχονδρίαν· τὸν ἐσυμβούλευσα μὲν ἀλλὰ δὲν ἠθέλησε νὰ με ἀκούσῃ. Ἡ δύνατό τις νὰ παρατηρήσῃ εἰς αὐτὸν δυσάρεστα συμπτώματα, σπουδαιότατα ὅμως διὰ φυσιολόγον, πηγάζοντα ἐξ ἀνωμαλίας τοῦ ἥπατος.

» Λοιπὸν, ἀγαπητέ μου Βάν Ὅσσην, ὁ κόμης Δελασέρ ἦτο ἄλλοτε ὡς καὶ σήμερον ἡπατιτικός, καὶ πᾶσαν ἐρώτησιν περὶ τῶν παραδόξων ἰδεῶν τοῦ ἡμετέρου φίλου, δύνανται τις ν' ἀποδώσῃ εἰς τὴν ἡπατίτιδα.

» Ἡ ἐμφραξὶς ἥπατος δὲν εἶναι ἀσθένεια, διότι δὲν ὑπάρχει ὀργανικὴ βλάβη, ἀλλ' ἐάν, ἐλλείψει ἱατρικῆς περιποιήσεως, μένει ὁ πάσχων εἰς τὴν κατάστασιν ταύτην, δύνανται νὰ παραχθῶσι σοβαρώταται ἀνωμαλίας. Ἡ ἡπατιτικὴ κατάστασις ἀγεί εἰς τὴν ὑποχονδρίαν, ἐνίοτε δὲ εἰς τὴν παρα-

φροσύνην καὶ συνήθως εἰς τὴν αὐτοκτονίαν.

— Ἀγαπητέ Ἀλβέν, εἶναι φοβερὰ τὰ συμπεράσματά σου, εἶπεν ὁ Ὀλλανδός.

— Ἀγαπητέ μου φίλε, ἀνταπήντησεν ὁ ἱατρός. ὁ φίλος μας κόμης Δελασέρ σὰς ἐδειξε τί δύναται νὰ προκύψῃ ἐκ τῆς παθήσεως τοῦ ἥπατος· ἀλλ' ἡσύχως θὰ θεραπεύσωμεν τὴν πληγὴν του καὶ τὴν ἐκ ταύτης πηγάζουσαν ἀσθένειαν, καὶ ἀκολουθῶν θ' ἀσχοληθῶμεν περὶ τοῦ ἐγκεφαλικοῦ νόσημα.

— Λοιπὸν εἴμεθα σύμφωνοι· θὰ ὑπάγῃτε νὰ τὸν ἴδῃτε;

— Ναί, βεβαίως, καὶ ἀπόψε μάλιστα ὡς σὰς εἶπον.

ΚΔ'

Γάστων Δελιμάνς.

Ἐκ τοῦ τρόπου, καθ' ὃν ὁ κ. Βάν Ὅσσην ἀπεκρίνετο τῷ ἱατρῷ κ. Ἀλβέν ἐνόησεν οὗτος ὅτι δὲν ὤφειλε ποσῶς νὰ τὸν ἐρωτήσῃ ὡς πρὸς τὰ παρορμήσαντα αὐτὸν αἰτίαι νὰ καταδικασθῇ εἰς ἐξορίαν καὶ νὰ λάβῃ ἄλλο ὄνομα· ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ Βάν Ὅσσην, νομίζων ὅτι σιγῶν περὶ τούτων σίβεται τὴν θέλησιν τοῦ κόμης, δὲν ὠμίλησε περὶ τοῦ ὑποκόμης Σχνζάκ καὶ περὶ τῆς Χρυσάυγης. Ὁ ἱατρός μανθάνων ὅτι ὁ κόμης, ἡ κόμισσα καὶ τὸ τέκνον αὐτῶν ἐγένοντο αἰφνης ἄφαντοι καὶ ὅτι τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Βερρὶ μέγαρον ἐπωλήθη, ἐνόησεν ὅτι φοβερὸν δυστύχημα ἐπέσκηψεν ἐν τῷ μέσῳ τῆς εὐδαιμονίας τῆς οἰκογενεῖας ταύτης καὶ ἐμάντευσεν ἀμέσως ὅτι φοβερὸν μυστήριον ἐκρύπτετο ἐν τῷ ἀπρόοπτῳ τούτῳ γεγονότι. Ἐσκέφθη ὅτι ἡ κόμισσα, τοσοῦτον ὠρχία, περιζήτητος καὶ ἀξιολάτρευτος διέπραξε σοβαρὸν ἀμαρτήριον, ὅπερ συνεπάγεται καταναγκαστικὴν ρῆξιν, μεθ' ἣν ἡ ἀτυχὴς νεαρὰ γυνὴ ἐγκατέλιπε τὴν συζυγικὴν οἰκίαν. Τί ὅμως ἐγένετο τὸ τέκνον; Ἐνδιαφέρετο σπουδαίως περὶ τῆς τύχης τοῦ πλάσματος ἐκείνου, ὁ περὶ ἐπληξεν ἐν τῷ λίκνῳ τὸ δυστύχημα. Ἦτο ἄρα γε μετὰ τῆς μητρὸς τῆς ἢ μετὰ τοῦ πατρός τῆς ἡ Λουκία; Τὴν ἐρώτησιν ταύτην πολλάκις ἐπὶ ἔτη ἀπηύθυνεν ἑαυτῷ.

Τέλος ὁ κ. Βάν Ὅσσην διττὴν παρῆγε τῷ ἱατρῷ εὐχάριστον. Τώρα ἐγίνωσκεν οὗτος ὅτι ὁ κόμης Δελασέρ ἦτο ἐν Παρισίοις καὶ ὅτι εἶχε τὴν θυγατέρα του, ἂν ὄχι μετ' αὐτοῦ, τοῦλάχιστον πλησίον του. Ἀλλ' ἦτο ἀνήσυχος διὰ τὴν κόμισσάν. Τί ἀπέγεινεν αὕτη; ποία ὑπῆρξεν ἡ τύχη τῆς; εἴη ἀκόμη ἄρα γε; ἀπέθανε;

— Περὶ τὴν ἐνάτην ἐσπερινὴν ὥραν ὁ ἱατρός Ἀλβέν ἦτο εἰς τοῦ κόμης Δελασέρ. Ὁ Θεόδωρος τὸν ἀνεγνώρισε.

— Ἦλθατε νὰ ἴδῃτε τὸν κύριον κόμητα, ἱατρέ, τῷ εἶπε, βεβαίως σὰς προειδοποίησεν ὁ κύριος Βάν Ὅσσην.

— Ναί, ὁ κύριος Βάν Ὅσσην μοὶ εἶπε τὰ αὐτά.

— ὦ! εἶναι τρομερόν, κύριε ἱατρέ.

— Ἡ πληγὴ δὲν εἶναι ἐπικίνδυνος, μοὶ εἶπεν ὁ κύριος Βάν Ὅσσην.

— Εὐτυχῶς.

— Πῶς πηγαίνει τὴν ὥραν ὁ ἀσθενής;

— Ὅχι καὶ ὅλως διόλου καλὰ· εἶναι πολὺ τεταραγμένος καὶ ἔχει δυνατόν πυρετόν,

τὰ δὲ βλέμματά του εἶναι ἄγρια· δὲν ὀμειβεῖ, καὶ ἔχει σπασμωδικούς σφασμοσμούς.

— Ὅλα αὐτὰ θὰ τελειώσουν μετὰ τοῦ πυρετοῦ.

— Τότε πιστεύετε, ἱατρέ, ὅτι δὲν ὑπάρχει κίνδυνος θανάτου;

— Τὸ ἐλπίζω, νέε μου. Εἰν' ἐδῶ ὁ ἱατρός;

— Ἐπῆγε νὰ δειπνήσῃ, ἀλλὰ θὰ ἔλθῃ μετ' ὀλίγον.

— Ὅχι τὸν περιμείνω καὶ θὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ κόμης.

— Χρῆστω νὰ σὰς προείπω, κύριε ἱατρέ, ὅτι ὁ κύριος κόμης ὀνομάζεται ἐδῶ κύριος Πέτρος Ρουσώ.

— Ναί, ναί, τὸ ἠξεύρω, μένει ἡσύχος, δὲν θὰ τὸ λησμονήσω.

Μετὰ μικρὸν ἀφίκετο ὁ ἱατρός. Ὁ κύριος Ἀλβέν τῷ ἔτεινε τὴν χεῖρα, εἶτα δὲ μετὰ ταχέως ἀνταλλαγὴν λίξεων τινῶν εἰσῆλθον ἀμφότεροι εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ἀσθενούς.

Ὁ κ. Ἀλβέν ἐπλησίασε πρὸς τὴν κλίνην, τεθλιμμένος δὲ καὶ συγκεκινημένος παρετήρησε τὸ ὄχρον καὶ ὑπὸ τῶν μακρῶν παθημάτων ἡλλοιωμένον πρόσωπον τοῦ φίλου του, τὸ ὁποῖον κατόπιν τοσοῦτων ἐτῶν ἐβλεπε τὸ δεύτερον. Ὁ κόμης ἐστρεψε τὰ βλοσυρὰ βλέμματά του πρὸς τοὺς δύο ἱατροὺς καὶ παρετήρησεν αὐτοὺς ἀτενῶς, ἀλλὰ δὲν ἀνεγνώρισε ποσῶς τὸν ἀρχαῖον αὐτοῦ φίλον.

Ὁ κ. Ἀλβέν ἐστέναξε, διότι δὲν ἐπεθύμει νὰ ἐπανίδῃ τὸν φίλον του ἐν τοιαύτῃ λυπηρᾷ καταστάσει, ὑπερникήσας ὅμως ταχέως τὴν συγκίνησιν του κατεσίγασε τὰ φιλικὰ αἰσθήματά του. Ἠρώτησε χαμηλοφώνως τὸν συνάδελφόν του, οὗτος δὲ τῷ εἶπεν ὅτι παρετήρησεν, ἐξετάσας τὸ τραῦμα, τὴν ἀδυναμίαν τοῦ ἀσθενούς, τὰς νευρικὰς του παθήσεις, τὴν ἐπίτασιν τοῦ πυρετοῦ καὶ τί μέχρι τοῦδε ἐπραξεν. Ὁ κ. Ἀλβέν ἐπεδοκίμασε πάσας τὰς συντάγας αὐτοῦ, ἔμεινε δὲ παρὰ τῷ τραυματίᾳ μέχρι τοῦ μεσονυκτίου καὶ ἀπεχώρησε μετὰ τοῦ συναδέλφου του, εἰπὼν αὐτῷ ὅτι θὰ ἐπανήρχετο τῇ ἐπιούσῃ.

Ὁ κόμης Δελασέρ διήλθε λίαν τεταραγμένην καὶ κακὴν νύκτα· οἱ νευρικοὶ σπασμοὶ ἐπετάθησαν, ἀνεκτίσαστο δὲ τὴν φωνήν, ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ διάνοιά του ἦτο τεταραγμένη, εἰς οὐδεμίαν ἀπήντα ἐρώτησιν. Ἐφώνει τὴν θυγατέρα του καὶ τῇ ὠμίλει ὡς ἂν εἰ ἦτο πλησίον του, ἐνίοτε δὲ ἐπρόφερε καὶ τὸ ὄνομα τῆς κομῆσεως. Ὅτε ἀπηλλάσσετο ἀπὸ τοῦ παραληρηματός, τὴν κρίσιν διεδέχετο στιγμιαία ἡσυχία, τότε δὲ ὑπερμέτρως ἀνεωγμένους ἔχων τοὺς ὀφθαλμούς, ἔμεινε ἀκίνητος καὶ ἀδρανὴς ὡς πτώμα.

ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «Τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ροσέ δῶμα» πέντε ἢ ἑξ̄ πρωῒναι ἐφημερίδες διηγούντο τὴν ἀπόπειραν τῆς δολοφονίας, ἐχούσης ἐλαττήριον τὴν κλοπὴν, θῦμα τῆς ὁποίας ὑπῆρξεν ὁ πλούσιος πολίτης Πέτρος Ρουσώ. Ἐκ μίξ τῶν ἐφημερίδων τούτων ἔμαθε τὸ γεγονὸς ἡ μαρκησία Δεμομπεραί, ἥτις κατὰ πλῆκτος ἀνέγνω κατὰ συνέχειαν δις τὴν εἰδησιν.

— ὦ! καὶ ἐδῶ ὁ ὑποκόμης Σχνζάκ ἐνέχεται, εἶπε καθ' ἑαυτήν.

Καί ἀμέσως ἐπεμψεν ἕνα τῶν ὑπηρετῶν της εἰς τὴν ὁδὸν Ροσέ ὅπως ζητήσῃ εἰδήσεις περὶ τοῦ κόμητος, καὶ μολονότι ἡ ἀπάντησις, ἣν ἐκόμισεν ὁ θεράπων, καθυστάσας αὐτὴν ὀλίγον, ἐν τούτοις μετὰ μεσημβρίαν ἐζήτησε καὶ πάλιν νὰ μάθῃ πῶς ἔχει ὁ ἀρχαῖος αὐτῆς φίλος.

Τῇ ἐσπέρᾳ ἡ μαρκησία, ἣτις εἶχε τέσσαρας φίλους προσκεκλημένους εἰς τὸ δείπνον, ἦτο βραχυλόγος καὶ δὲν εἶχε τὴν συνήθη ζωρότητα τοῦ πνεύματος. Τοῦτο παρατηρήθη ἀμέσως ὑπὸ τῶν συνδαιτυμόνων, οἵτινες βλέποντες αὐτὴν κατηφῇ καὶ ἀνήσυχον τὴν ἠρώτησαν τὴν αἰτίαν.

— Ἐμαθον ὅτι σήμερον τὸ πρῶτὸ μέγα δυστύχημα ἠκολούθησεν εἰς ἕνα τῶν φίλων μου, ἀπεκρίθη καὶ ἕνεκα τούτου δὲν με βλέπετε ὅπως εἶμαι συνήθως.

Καὶ ἐπειδὴ ἡ μαρκησία ἐστρεψεν ἀμέσως ἀλλαχού τὸν λόγον, ἐνόησαν ὅτι δὲν ἤθελε νὰ εἴπῃ τι περιπλέον.

Ἐγερθέντες ἐκ τῆς τραπέζης μετέβησαν εἰς τὴν αἴθουσαν, ὅτε εἰς τῶν θεραπόντων ἤνοιξε τὴν θύραν καὶ ἀνήγγειλε τὴν ἀφίξιν τοῦ κ. Γάστωνος Δελιμάνς.

Ἡ μαρκησία ἠγέρθη αἰφνιδίως ὡς ἂν εἰ ἐλκτήριον ὤθησεν αὐτήν.

— Ἀς εἰσέλθῃ ὁ κύριος Δελιμάνς εἰς τὴν μικρὰν αἴθουσαν, εἶπε πρὸς τὸν ὑπῆρέτην, καὶ εἰπέ του ὅτι τὸν παρακαλῶ νὰ μὲ περιμένῃ ὀλίγον.

Εἶτα δὲ στραφεῖσα πρὸς τοὺς προσκεκλημένους της,

— Δὲν ἠλπίζον, ἐπανέλαβεν, ὅτι θὰ μ' ἐπεσκέπτετο ἀπόψε ὁ κύριος Δελιμάνς τὸν περιμένω πρὸ πολλοῦ, καὶ ἔχομεν νὰ ὁμιλήσωμεν περὶ σπουδαιότατου πράγματος· μεγάλως λυπούμαι ὅτι δὲν δύναμαι νὰ διέλθω μεθ' ὑμῶν τὴν ἐσπέραν, ἀλλὰ θὰ εὐαρεστηθῇτε νὰ μὲ συγχωρήσητε.

Οἱ προσκεκλημένοι ἠγέρθησαν, εἰς δ' ἐξ αὐτῶν ἀπεκρίθη :

— Ἡ κυρία μαρκησία γνωρίζει καλῶς ὅτι δὲν πρέπει νὰ στενωχωρῇται ὅταν ἔχῃ ἀπέναντί της φίλους ἡμεῖς θὰ ἐλυπούμεθα ἂν τὴν ἐκρατούσαμεν ἐδῶ.

Καὶ ἀπῆλθον. Ἡ μαρκησία εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον ἐνθα ἀνέμενεν αὐτὴν ὁ νέος.

— Ἄ ! τῷ εἶπε, τείνασα τὴν χεῖρα, δὲν ἤξεύρεις πόσον χαίρω, διότι σὲ βλέπω !

— Ἐρθασα ἀπόψε εἰς τὰς ἐπτά· ἔλαβον τὴν ἐπιστολὴν σας, ἡ ὁποία ἦτο τόσο κατεπίγουσα, ὥστε δὲν ἠθέλησα νὰ περιμένω αὐριον διὰ ν' ἀποκριθῶ εἰς τὴν πρόσκλησίν σας.

— Καὶ σὰς εὐχαριστῶ.

— Τί ἔχετε νὰ μοῦ εἰπῇτε, κυρία μαρκησία ; θὰ ἐλογιζόμην εὐτυχής, ἂν ἤδυνάμην νὰ σὰς ὑπηρετήσω, θὰ ὑπερφανεόμην διὰ τοῦτο καὶ θὰ τὸ θεώρουν τιμὴν μου.

— Ἐν πρώτοις, κύριε Γάστων, καθήσατε. Κύριε Δελιμάνς, θὰ μὲ χαρακτηρίσετε ἄρα γε ἀκριτόμυθον, ἂν σὰς ἐρωτήσω διατί ἀνεχωρήσατε ἐκ Παρισίων χωρὶς νὰ εἰπῇτε πρὸς τὸν πατέρα σας πῶς μετεβαίνετε ;

— Ὁχι, κυρία· ἀλλὰ νὰ σὰς εἰπῶ ὡς ἀπεκρίθην καὶ εἰς τὸν πατέρα μου, ὅτι ἔ-

πραξα τοῦτο ἕνεκα λόγων, τοὺς ὁποίους δὲν δύναμαι νὰ γνωστοποιήσω.

— Δὲν ἀνεχωρήσατε μόνος ;

— Εἶναι ἀληθές.

— Μὴ ἐκπλήττεσθε, κύριε Γάστων, σὰς ὑποβάλλω ὡς βλέπετε εἰς ἀνάκρισιν.

— Ἐὰν δύναμαι, κυρία, θ' ἀποκριθῶ εἰς ὅλας τὰς ἐρωτήσεις σας.

— Εἰλικρινῶς.

— Ναί, κυρία.

— Πόσους εἶχετε συντρόφους ;

— Δύο.

— Ὁ φίλος σας Σαρμέιλ πρῶτον, αἱ ;

— Μάλιστα, κυρία.

— Ἐγραψα συνάμα καὶ πρὸς αὐτόν. Ἐπέστρεψεν ἐκ Παρισίων.

— Ὁ κύριος Σαρμέιλ θὰ ἐπανέλθῃ μετ' ὀλίγας ἡμέρας.

— Ἡξεύρετε ποῦ εἶναι ;

— Ναί, κυρία μαρκησία.

— Καὶ δύνασθε νὰ μοι τὸ εἴπητε ;

Μετὰ στιγμικῶν δισταγμῶν ὁ Γάστων ἀπεκρίθη :

— Ὁ Σαρμέιλ εἶναι εἰς Cerisaie παρὰ τὴν Μωβεύγην, εἰς τῆς θείας του κυρίας Γοντραί.

— Ἦσθε καὶ σῆς μετ' αὐτοῦ ἐκεῖ ;

— Ναί, κυρία.

— Ἀφ' ἧς ἡμέρας ἀνεχωρήσατε ;

— Ἐκείνην τὴν ἡμέραν μόνον, κυρία, διενυκτέρευσα εἰς Cerisaie.

— Καὶ ὑπήγατε ἐπειτα ;

— Εἰς Βέλγιον.

— Ἄ ! εἰς Βέλγιον . . . Καὶ πότε ἐπεστρέψατε εἰς τὴν Cerisaie ;

— Σήμερον τὸ πρῶτ.

— Μετὰ τοῦ κυρίου Σαρμέιλ. Ἄλλ' ὅταν ἀνεχωρήσατε ἐκ Παρισίων, εἶχατε καὶ σύντροφον· ποῦ τὸν ἀφήσατε ;

— Κυρία μαρκησία, ἀπεκρίθη ὁ νέος, ἀφοῦ ἐπὶ στιγμὴν διετέλεσε σιωπηλός, μὲ παρασύρετε εἰς ὀλισθηρὸν ἔδαφος, καὶ θέλω καλλίτερα νὰ μὴ σὰς ἀποκριθῶ πλέον.

— Καὶ ὅμως θὰ ἀπαντήσετε, κύριε Δελιμάνς, διότι θὰ ἐπικαλεσθῶ πάντα τὰ εὐγενῆ σας αἰσθήματα.

— Εἰς αὐτὰ ὅμως ἀκριβῶς τὰ αἰσθήματα θὰ ὑπακούσω καὶ θὰ σιωπήσω.

— Ὅα τὸ ἴδωμεν, κύριε Δελιμάνς τὸν ἄλλον τὸν σύντροφόν σας, τοῦ ὁποίου δὲν ἀνεφέραμεν εἰς ἐπὶ τὸ ὄνομα, τὸν γνωρίζω ὡσχύτως· εἶναι ὁ φίλος σας ὁ μαρκήσιος Βερβεῖν.

— Δὲν τὸ ἀρνοῦμαι.

— Λαίπν, κύριε Δελιμάνς, θέλω νὰ μάθω καὶ πρέπει νὰ τὸ μάθω, ποῦ εὐρίσκεται τώρα ὁ μαρκήσιος.

— Ἀλλὰ, κυρία μαρκησία, ἐψέλλισεν ὁ Γάστων.

— Κύριε Δελιμάνς, διὰ τοῦτο σὰς ἐφώναξα. Εἰπέτε μου, ποῦ εἶναι ὁ μαρκήσιος ; σὰς παρακαλῶ.

— Ὡ ! κυρία μαρκησία, θὰ σὰς τὸ ἐλεγον εὐχαρίστως, ἀλλὰ νομίζω ὅτι ὀφείλω νὰ σιωπήσω. Ἐχω λοιπὸν ἀνάγκην νὰ εἰπῶ πρὸς τὴν κυρίαν μαρκησίαν ὅτι πρέπει περὶ μυστικοῦ, τὸ ὅποιον δὲν δικαιούμαι ν' ἀποκαλύψω :

— Ὡστε εἶναι λοιπὸν δυνατόν, εἶναι ἀ-

ληθές, ἀνταπήντησε περιαλγῶς ἡ μαρκησία, σῆς καὶ ὁ κύριος Σαρμέιλ, συνεπράξατε εἰς κακὴν πράξιν, εἰς μυστῶν ἔργον ;

— Μὲ συγχωρεῖτε, κυρία μαρκησία, ἀλλὰ νομίζω ὅτι δὲν συνενοούμεθα· συνοδεύσαντες τὸν Ἀδριανὸν Βερβεῖν τὸν φίλον μας ὁ Σαρμέιλ καὶ ἐγώ, ἐπετελέσαμεν τὸ καθήκον μας. Περὶ ποίας κακῆς πράξεως, περὶ ποίου μυσταροῦ ἔργου ὁμιλεῖτε ;

— Ἦθελον νὰ εἶπω περὶ κακουργήματος, κύριε.

— Ὡ ! τὸ πολὺ πολὺ περὶ πλημμελήματος, ἀνταπήντησεν ὁ Γάστων.

— Ἄ ! δά, οἱ σημερινοὶ νέοι παρὰδόξως κρίνουσι τὰ πράγματα ! ἀνέκραξεν ἡ κυρία Δεμομπερά· θεωροῦσιν ὡς μηδὲν τὸ ν' ἀπαγάγῃ μίαν κόρην καὶ νὰ βυθίσῃ τὴν οἰκογένειάν της εἰς ἀπαρηγόρητον θλίψιν, εἰς ἀπελπισίαν.

Ὁ νέος ἀνεσκήρτησε.

— Τώρα, κυρία μαρκησία, ἀπεκρίθη μετὰ ἡρεμίας πάλιν, δὲν ἐννοῶ πλέον τίποτε.

— Τὸ ἐπίστευον, ὁ μαρκήσιος δὲν σὰς εἶπε τὴν ἀλήθειαν, σὰς ἠπάτησε !

— Ὁ Ἀδριανὸς δὲν ἤδυνάτο νὰ μὰς ἀποκρύψῃ τι . . .

— Ἀφοῦ εἶναι ἔτσι, θὰ ἤξευρετε ἂν ἀγαπᾷ τὴν νέαν ἐκείνην.

— Περὶ ποίας νέας ὁμιλεῖτε, κυρία μαρκησία.

— Κύριε Δελιμάνς, ὑπεσχέθητε νὰ μοι ἀποκριθῇτε εἰλικρινῶς καὶ δὲν τὸ πράττετε. Γνωρίζετε καλῶς ὅτι ὁμιλῶ περὶ τῆς Χρυσανγῆς Δελώρμ.

— Ὁ Ἀδριανὸς τὴν ἀγαπᾷ ἐμμανῶς, κυρία. Οὐδεὶς καλλίτερον ἀπὸ ἐμὲ δύναται νὰ σὰς ὁμιλήσῃ περὶ τοῦ ἔρωτος τοῦ Ἀδριανοῦ πρὸς τὴν δεσποινίδα Χρυσανγῆν, ἔρωτος γεννηθέντος τυχαίως εἰς Καμπανίαν, ὡς τόσα ἄλλα πράγματα γίνονται κατὰ τύχην. Ἐὰν ἐπιθυμῇτε, δύναμαι νὰ σὰς διηγηθῶ πῶς ὁ Ἀδριανὸς μὲ τὸν ρεψοκίνδυνον χαρκατῆρά του εἰσῆλθῃ εἰς Κορδελιέρην, καθ' ἣν ἐποχὴν διέμενε τότε ἡ δεσποινὶς Χρυσανγῆ.

— Τὰ γνωρίζω ὅλα.

— Κατὰ τὸ διάστημα τῶν παρελθόντων δεκαεξὶ μηνῶν χωρὶς νὰ τὴν ἴδῃ καὶ χωρὶς αὐτὴν νὰ ἤξευρῃ τί ἀπέγεινεν, οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἐπαυσε νὰ συλλογίζεται αὐτήν, καὶ ἂν κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο διέπραξεν ὁ φίλος μου μερικὰς ἀνοησίας, πρέπει νὰ ἀποδοθῶσιν εἰς τὴν θλίψιν, τὴν ὁποίαν ἤσθαι νετὸ ἀποχωρισθεὶς διὰ παντός, ὡς ἐπίστευε, τῆς προσφιλοῦς του Χρυσανγῆς.

» Δὲν ἔχω ἀνάγκην νὰ σὰς εἰπῶ, ἂν ἡ χαρά του ὑπῆρξε μεγάλη, ὅτε τελευταίως ἀνεγνώρισε τὴν δεσποινίδα Χρυσανγῆν εἰς τὸ Μελόδραμα καὶ ἀνεῦρεν αὐτήν ἐδῶ εἰς τὴν οἰκίαν σας, κυρία μαρκησία.

— Τόσον μεγάλη ὑπῆρξεν ἡ χαρὰ του, ὑπέλαβεν ἡ μαρκησία, ὥστε ἔχασε τὸ λογικόν, διότι ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἔκαμνε εἶναι πράξις ἀτίμου ἀνθρώπου, ἀθλίου, ἂν ὅχι παράφρονος.

[Ἐπεται συνέχεια.]